

KYRKJEBLAD

FOR

DAVIK

Nr. 104

Kjem ut
kvar måned

April 1939

Utgjevar og redaktør:
Prost Slaattelid
Davik

10. årg.

Jesu forsoning.

Mel.: Vær nu glad og vel til mode.

Seer den store Fyldestgjører!
Seer hvor han til sidste Punkt
Sit det store Værk udfører
Da vor Skyld han bær saa tungt.
Seer ham hvor i Kamp han staaer,
Seer ham i hans Seierssaar,
Bange Siele, seer ham Alle,
Hører selv hans Ord og Tale.

Mangen blodig Martyrkrone
Paa en jordisk Helgen sad,
Hørt er mangel Jammertone,
Øst er mangt et blodigt Bad.
Men lad see om alt det Blod
Hver en Helgen flyde lod,
Kunde mindste Synd udslutte!
O hvor lidt formaaede dette!

Selv de Største blandt den Skare
Som i Himlen tiener Gud,
Om i Kiød de klædte vare
Og de fik af ham det Bud
At gaae frem i Adams Sted,
Frem for Guds Retfærdighed —
O hvor dog de skjælvte vilde!
Og sit Blod forgieves spilde.

Nei, du store Førstefødte!
Du allene var den Mand
Hvis Forsoning, da du døde,
Gyldig nok blev taget an.
Du har det fuldkommet Alt,
Du har sidste Skiærv betalt,
Du den sidste Draabe smagte
Af den Kalk som Gud dig rakte.

Ja, du store Fyldestgjører!
At du har tilendebragt
Af din egen Mund jeg hører.
Evig Lov dig være sagt!
Tak for hvert et Trin og Skridt!
Ingen bragte det saa vidt,
Ingen kunde, Ingen torde,
Du allene fyldestgjorde.

At saa herlig du forløste
Dødens Fange, Dødens Træl,
Nu hvor kraftig skal det trøste
Mig og hver en bange Siel!

Nu ved Livets endte Vei
Glad udbryder ogsaa jeg:
Tak skee Gud! min Strid har Ende,
Himlen har jeg alt i Hænde!

Claus Frimann.

Troen viser sig i gjerning.

Finnes det noget som i skriften står udisputerlig fast, så er det dette: »Vi holder for at mennesket blir rettfærdiggjort ved troen, uten lovgjæringer«. (Rom. 3, 28).

Det er summen av budskapet i Kristi komme til verden, i hans forkynnelse og verk i livet og i døden. Du behøver bare å tenke på hvordan han tok imot toldere og syndere. Eller hvordan han frelste røverne, som var så totalt blottet for egen fortjeneste, men som fikk høre: »Idag skal du være med mig i Paradis«, — bare fordi han vendte sig til Kristus i syndserkjennelse og tillit.

Slik frelser Gud alltid av bare nåde og bare ved troens tillit. »For hver den som påkaller Herrens navn, skal bli frelst.« (Rom. 10, 13).

Men nu sier Kristus selv: »Ikke enhver som sier til mig: »Herre, Herre, skal komme inn i himlenes rike, men den som gjør min himmelske Fars vilje.« (Matt. 7, 21). Og en av apostlene uttrykker det enda skarpere: »Hvad nytter det, mine brødre, om en sier at han har tro, når han ikke har gjæringer? Kan vel troen frelse ham?« Nei, troen uten gjæringer er død, sier han. Og til slutt: »I ser at mennesket blir rettfærdiggjort ved gjæringer, og ikke ved tro alene.« (Jak. 2, 14 og 17 og 24).

Dermed har naturligvis ikke Jesus motsagt sig selv, og det er ikke så at Jakob hevder et annet syn på centrum i evangeliet enn Paulus. Paulus er selv helt enig i de utsagn om gjæringerne som vi nettop har

anført. I Kristus, sier han, gjelder bare én ting, nemlig »tro, virksom ved kjærlighet«. (Gal. 5, 6). Og hans er jo de ordene at »om jeg har all tro, så jeg kan flytte fjell, men ikke har kjærlighet, da er jeg intet«. (1. Kor. 13, 2).

Nei, der er nok skjønn enighet i skriften om at troen må vise sig i gjerning. *Uten det er den nemlig ikke tro.*

Da er den bare kunnskap, etterplapring, føleri, eller hvad det nu kan være, men levende tro er den ikke. For tro er et *liv*, skapt av Gud. Og så sant dette livet får tid på sig, *kan* det ikke annet enn gi sig utslag i kjærlighetens gjerninger.

Jesus har best klargjort den sak med bildet om treet og frukten. »Et godt tre kan ikke bære onde frukter, og et dårlig tre kan ikke bære gode frukter. — Derfor skal I kjenne dem på deres frukter.« — Og så følger ordene om at ikke enhver som sier Herre, Herre, d. v. s. som påstår at han »tror«, skal komme inn i himmelriket, men den som i gjerning viser at troens liv bor i ham.

Ikke så å forstå at det da er de gjerninger troen frembringer som frelser. Nei, Guds nåde, tilegnet i troens tillit, frelser. Derfor blir en troende røver frelst, uten å ha fått tid til å gjøre en eneste god gjerning. Men de fleste av oss får jo av Gud rikelig tid og anledning til å vise i kristen vandel at Kristus bor ved troen i våre hjerter. Og kommer ikke dette til syne, da er det det usvikelige bevis på at i dette hjerte rår ennu døden og ikke troens liv.

Dette forferdelige skjer virkelig undertiden, forteller bibelen. »Jeg vet om dine gjerninger, at du har navn av at du lever, men du er død.« (Åpenb. 3, 1). Også dine gjerninger vet han om. Hva slags gjerninger er det? Hva beviser de angående din tro?

Sogneprest Smemo i »N. Mistid«.

De syv ord på korset.

IV.

Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt mig!

Da Jesus hadde hengt på korset i tre timer, blev himmelen svart og et forferdelig mørke

lå over landet inntil han døde. For Jesus kom der også en time, full av grufullt mørke og forlatthet. Intet menneske kunde hjelpe ham i hans lidelse, og nu føttes det som om endog Gud hadde vendt sig fra ham. Det var ikke slik i virkeligheten. Men når mennesker kjemper og strever mot det onde, kjennes det somme tider som om en stor svart sky kommer mellom dem og Gud. Det er synden. De føler sig alene og hjelpeløse, men når de bare ikke gir sig over, går skyen bort i sin tid, og de finner atter Gud. — Jesus kjempet selvfølgelig ikke mot sin egen synd. Det var hele verdens synd som gjorde skyen så mørk for ham, og Jesus, den rene og fullkomne, følte syndens avskyelighet mere enn vi kunde gjøre. Derfor ropte han i denne grufulle angstens time: Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt mig!

Herre Jesus, hjelp også oss til å kjempe mot synden. Gi oss styrke til å lide for det som er rett, og hjelp oss til å være tapre når vi må stride alene.

V.

Jeg tørster.

Når nogen blev korsfestet, pleiet soldatene å gi dem vin blandet med myrra å drikke; det var for å døive smertene. Jesus hadde nektet å ta imot dette. Han *vilde* lide for å frelse oss fra synden. — Nu hadde han hengt på korset i flere timer. Han hadde lidt og kjempet sig igjennem det forferdelige mørke og forlattheten. Men hans stakkars legeme var svakt og trett. Han pintes av tørst, og så bad han om hjelp: »Jeg tørster.« En av dem som stod der, dyppet en svamp i den sure vinen som soldatene brukte, satte den på en stang og holdt den op til Jesu leper. Han gjorde det for å hjelpe ham.

Herre Jesus, lær oss å være gode mot dem som er svake og hjelpeløse.

VI.

Det er fullbragt.

Jesus visste at enden nærmet sig. Men han visste også at nu var kampen vunnet. Den forferdelige følelse av mørke og ensomhet var borte, og atter kjente han at Gud var nær. Ennu følte han pinen og lidelsen, men i hans hjerte var der fred. Han hadde utført den gjerning som Gud hadde gitt ham

17. mai : Davik.
 Kristi himmelf.dag, 18. mai: Rugsund.
 6. sund. etter påske, 21. mai: Totland.

Ved alle gudstenester altargang om noken ynskjer det.

Kvittering for kontingent: Anne Seime, Ingeborg S. Klubben, Mrs. Christina Petersen, Oline A. Isene 2 kr. — Matias Bruvoll, B. Rosenlund 4. — Ole Haugland, K. Smelvær, Kristen M. Sigdestad, Johan J. Lefdal, Albert Benæs, Malena Kjøllesdal, A. Lem 3. — Peder K. Midthjell, Peder Aase, Ivar Bøen 2.50. — Rasmus S. Olsbø, Mrs. E. Ness (U.S.A.), H. Skår, Alfred Myrvang 5. — Tilsaman kr. 64.50.

Hjarteleg takk til alle.

En dronnings bekjennelse.

Dronning Wilhelmina av Nederland holdt for en tid siden en kringkastingstale til sitt folk. Hun talte om den åndelige og moralske fornyelse som vår tid trenger. Hun sluttet således:

Vi leser at det er Guds levende ånd som kaller alle folk og alle de enkelte mennesker til deres høieste kall, og dette som svar på angstropet fra menneskesjelen som føler sin åndelige elendighet og ensomhet og lenges etter Guds nærhet. Denne lengsel etter Gud har aldri vært så sterk og utbredt som nu i vår tid, da alt det som menneskeslekten støttet sig til, bryter sammen under dens føtter og efterlater usikkerhet og tvil på alle kanter. Den personlige innstilling som alene kan gi indre fred, er hovedsagelig båret av følelsen for sannhet, rettferdighet og ære. La mig bruke et billede. Hvor liten sprekke der er, så gir den adgang for lyset vi ser, og luften vi innånder. På samme måte finner Guds kjærlighet og ånd adgang selv gjennom den minste åpning i menneskets sjel, uten hensyn til hvor det lever, hvad meninger det har eller hvad språk det taler. Ser vi virkelig for alvor denne veldige sannhet som gir glede og mod?

Det er mange som har spurt mig om min personlige tro og minnet mig om de ord som jeg engang skrev: »Kristus fremfor alt.« — La mig derfor legge til et par ord tilslutt. Den overbevisning som ligger i disse ord har vært den ledestjerne som har inngitt mig de tanker som jeg har fremholdt. Jeg håper at jeg til min siste stund skal holde fast ved disse ord: »Kristus først.« Måtte Gud gi mig styrke til dette. Dermed slutter jeg.

Sankt Sunniva.

Fra **Sigrid Undset:** »Norske Helgener«.

(Forts.).

Begge bøndene het Tord — Tord Eigleivsson og Tord Jorunnsson — og sagaen skildrer dem som et par ualmindelig sansede og sindige karer som aldri var påståelige, men tok tingene som de kom. Nu hadde de gitt sig ut på denne reisen, og så kunde de like godt reise til kong Olav, siden jarlen ikke var mere. De fortsatte da til Lade, og der traff de kong Olav. Han tok godt imot dem, men la straks ut for dem om den nye tro som han vilde bringe alle mennesker i Norge, bad de to Torder om å la sig døpe og lovet dem sitt fullkomne vennskap, hvis de vilde bli kristne. Tordene sa ja til det med det samme. Siden kom de til å tale om forholdene i landet, og sogningene nevnte da også det selsomme syn som de hadde sett syd på Selja. Så viste de frem hodet som de hadde funnet i fjæren der. Med det samme kongen og biskop Sigurd fikk se hodeskallen, skjønte de at dette måtte være relikvien av et hellig menneske. Med stor veltalenhet skildret kongen da for sine nye venner den herlighet som Gud skjærker sine fattige tro tjenere til lønn for en liten smule møie og kort tids lidelse her i dette flyktige jordelivet. Og da de to Tordene var blitt døpt og undervist i kristendom så godt som det var tid til, sendte kong Olav dem sydover igjen med rike gaver og forsikring om sitt vennskap. Men hodet beholdt han i sin varetekt.

En tid efter holdt kongen sitt berømmelige fire-fylkesting på Dragseid, og da han vel og vakkert hadde fått døpt hele tingalmuen, tok han til å spørre ut bøndene om de underlige tegn som skulde ha vist sig ute på Selja. Blandt annet fortalte da en bonde at han hadde vært på hesteleiting der ute en høstnatt. Hesten sin fant han igjen opunder de bratte hamrene vest på Selja. Men den natten hadde han sett som et skinnende klart lys, og det strømmet ut fra et sted i uren og steg op mot himmelen og oplyste skyene. Så satte kongen over til øen. Mannskapet hans har vel for en stor del vært nydøpte — noen som hadde tatt imot troen motvillig, noen med god vilje til å få lære mere om denne nye forklaring på livet. (Forts.)

å gjøre. Han kunde si de triumferende ord: »Det er fullbragt.«

Herre Jesus, lær oss å være tålmodige i lidelser. Hjelp oss å fullføre det arbeid som Gud har satt oss til, og gi oss nåde til å sette vår lit til ham, hvor hårde tilskikkelser vi enn kommer op i.

VII.

Fader, i dine hender overgir jeg min ånd.

Jesus så ikke lenger på folket omkring korset. Han hadde gjort hvad han kunde, for soldatene, for røveren, for sin mor. Han hadde gått igjennem angstens time, og han hadde vunnet sin kamp. Nu var hans tanker rettet til Gud alene. Han var ferdig til å dø. Idet han føler kreftene svinne, gjør han en siste anstrengelse og roper med høy røst: »Fader, i dine hender overgir jeg min ånd.«

Det var den vanlige aftenbønn som jødene brukte når de gikk til ro. Så hadde da døden ingen redsel da den kom. Den var fredfull og naturlig, liksom når et barn faller i søvn med sin hånd i farens. Jesus døde, og mørket lettet da de tok hans stakkars mishandlede legeme og la det i graven. Mørket er borte også for oss, for vi vet at hans død var ikke avslutningen. Vi vet at på påskemorgen stod han op fra de døde. Vi trenger ikke mere å frykte synden og døden, for Jesus døde for å frelse oss fra dens makt. Når vi legger vår hånd i hans hånd, kan vi ta imot alt som møter oss, for vi vet at han vil føre oss trygt frem til hjemmet i himmelen.

Herre Jesus, vi takker dig for din lidelse og død på korset. Vi takker dig for din underfulle kjærlighet til oss. Lær oss å hate synden liksom du hatet den. Hjelp oss å stride mot den hele vårt liv. Gi oss nåde til å elske dig mere og mere, inntil vi kommer til dig i ditt evige rike. Amen.

(Fra engelsk).

Våre døde.

21. febr.: Raket Rasmusdtr. Hestenes, Rugsund, kona til direktør John Hestenes, Abo, Finland; f. 1873 i Gloppen; lungebrand.

**Eg veit, Herre, at menneskja råder
ikkje sjølv for sin veg.** Jer. 10, 23.

Notisar.

Doypte: 12. mars Rønnaug Signy, f. 23. des. av f. Hjalmar Rasmussen Storøy og k. Kristianne Johansdtr. (f. Olsbø).

Ektevigde: 11. mars Johan Johannesson Hund-eide, Levdalsbakke, og Marta Rasmusdtr. Kvernevik, Selje.

Basarar og festar. Gangsøy 20. nov. til Kinamisjonen 60 kr. — Dombestein 30. des. til Kinamisjonen 73 kr. — Levdal 6. mars til heidningemisjonen kr. 66.30 + gåve fra unemnd 20 kr. Endal 11. febr. til sjømannsmisjonen 71 kr.

Til Gamleheimen kom inn ved innsamling i Maurstad og Rimstad krinsar i februar kr. 179.55.

Årsmøte for Nordfjord fellesforening for Indre sjømannsmisjon skal vera i Rugsund 21.—22. mai.

Til Finnemisjonen kom inn i 1938: I Davik sokn kr. 224.08, i Rugsund sokn kr. 49.50.

Kjølisdal kapell. Davik soknestyre vedtok 27. februar mot 1 røyst eit anbod på bygginga frå firmaet Tennøe og Skårs trevarefabrikk, Brattvågen. Arbeidet skal byrjast i juni.

Kristeleg lytterlag. I krinsane Endal, Davik, Dombestein og Kjølisdal er innmeldt i laget desse medlemmer: A. H. Endal, P. L. Endal, H. Aardalsbakke, R. J. Staatelid, A. Rosenlund, R. R. Daviknes, O. Rosenlund, B. Rosenlund, P. Drageset, B. Berge, A. Myrvang, R. Løvull, H. H. Hamre, H. R. Hamre, Johan J. Lefdal, P. Aase, Marie Bakke, B. Seime, Rolf Dombestein, A. Indrebø, A. Horn, John Kjøllesdal, Johan J. Kjøllesdal, J. Johnsen, R. J. Sundal jr., B. Humborstad, O. Kvien, O. Eikås, J. Eikås, D. Berstad, J. P. Berstad, K. K. Aardal, I. Tømmerstøl, John J. Reksnes, Ane H. Reksnes, Reinert Leite, Olaf K. Leite, Hans I. Kjøllesdal, B. Gilleshammer, S. Bugjerde. — Tilsaman 40.

Dette er alle som har radioapparat i dei tre fyrste krinsane, og så godt som alle i Kjølisdal. Det syner seg som ein kunde venta, at praktisk tala alle her i våre bygder vil at kringkastinga skal ta tilbørleg omsyn til kristendom og kyrkje i si verksemd. Og dei viser denne vilje ved å stø det kristelige lydarlaget.

Norske namn for norske born!

Ulv, Ulvstein. — Unn, Utyhild.

Vebjørn, Vemund, Vermund, Vidar, Vigfus, Vagleik, Vegard, Vilmund, Vilmar, Valgard. — Valborg, Valgerd, Valmøy, Vchild, Vegerd, Vedis, Velaug, Vilborg, Vilgerd.

For 100 år sidan. Døde: 14. april 1839 Kari Erichsdtr. Englestad, kårkone, 93 år. — Vigde: 14. april Guttorm Rimstad, son til Paul Guttormsen, 29 år, og Johanne Gjesdal, dotter til Tollef Samsonsen, 27 år. — 18. april Jacob Hundeidet, son til Anders Pedersen, 24 år, og Magdeli Møchlebust (Ålfot), dotter til Jørgen Waldemarsen, 33 år.

Gudstenester:

2. sund. etter paske,	23. april: Totland.
3. ————	30. april: Davik.
4. ————	7. mai: Rugsund.
5. ————	14. mai: Ålfot.